

III. felvonás

A Bukás Ára, s Fizetsége

1. fejezet

A Szakadék
Szélén

Lenge szellő hatolt végig az Alderaan étellel teli talaján. Sorra repkedtek az őszi falevelek, festői látképet nyújtottak a távolban húzódó hegyek. Fent az az érzés fogta el, hogy egyenesen a Paradicsomba került. Itt minden szép volt, s káprázatos.

Ösztönösen sétált a patak mentén, egyenesen a mező közepe felé, ahol egy vékony, fiatal lány alakja várta őt. Jól tudta, ki az, mégsem hátrált előle, sőt egyre buzgóbban közeledett felé. Izgalmában hevesen zakatolt a szíve, bele is pirult a közelgő pillanat örömébe. A lány is várta már, igaz, a maga merev és néma módján, elvégre ő mindig ezt csinálja, ha valami rettenetes érzelem tör a szívére.

A fiatal csak akkor ocsúdott fel az öröm, s a vágyakozás hatása alól, amikor Jaris már egészen közel ért hozzá. Pajkos mosoly fogta el a szép arcát, a hajszálai sorra lengedeztek a szélben, s a smaragdzöld szemei olyan gyönyört árasztottak magukból, melyet csak kevesen érthetnek meg. Hozzá hasonlóan, Fenn sem tudta palástolni az érzéseit. Úgy érezte magát a lány közelében, mintha ismét gyerek lenne. Akkor még nem voltak problémák, nem voltak megbocsájthatatlan, végzetes terhek, amit a sírba is cipelnie kellene. Itt, s most megvalósulhat ez a világ, de csak egy kis időre...

- Szia – köszönt a vadalmaként mosolygó lány, amikor Fenn megállapodott a mezőn, két lépéssel az orra előtt. – Jó újra látni, mint mindig.

- Akárcsak téged, Mira – sóhajtott fel a férfi, aztán megint eljött a kínos pillanat, hogy azt sem tudja, mit is mondhatna. Gondosan előkészítette az elméjében, mit és miként akar megvitatni az alig tizenhét éves leánnyal... habár, ez egyáltalán nem igaz. Ha egy kicsit későn is, de most ráeszmélt a tévedésére. – Boldog születésnapot!

- Köszí, éljek sokáig, igaz? – gúnyolódott egy kicsit az ifjú Wess, aztán felnézett az Alderaan kéklő egére. Merengve kémlelni kezdte a madarakat, no meg azokat a csodálatos felhőket, amelyeket bárhogyan is néz, mindig kirajzolnak valami szépet.

Kis idő elteltével megunt az álldogálást, s leheveredett a tisztás zöldellő fűszálai közé. Ebből a pozícióból már nem is az eget, hanem az ősz által tarkára festett fákat lehet igazán kémlelni. Fenn nem zavartatta magát, hamarosan leheveredett mellé, s együtt kémlelték egy darabig a mező szélén sorakozó fasort. A férfi észre sem vette, de egy óvatlan pillanatban szorosan megfogta Mira bájos kezét.

- Tudod, én még sosem jártam ezen a helyen, téged hányszor sodort erre az élet?

- Egyszer, még pár évvel ezelőtt – felelte a férfi őszintén.

- Különös, pedig ez egy csodálatos hely, szeretek itt lenni. Sajnos muszáj is, mert ugye... ami történt, az megtörtént. Nagy fájdalmat okoztam neked, bocsáss meg érte! Nem az én hibám volt, ahogyan a tiéd sem, a sors akarta így.

- Nem igaz – csóválta a fejét Fenn. – Miattam volt, én tettem...

- Héj, ne keseregy miattam! – kapott az arcához gyengéden Mira. – Itt jó helyem van, az itteniek elfogadnak és szeretnek engem, ráadásul még találkozhatunk is. Hát nem ezt akartad? Egy biztonságos otthont, ahol pihenhetek?

- De értsd meg... nem így – kesergett tovább a férfi, mire a lány vigasztalni kezdte.

- Nyugodj meg, nem a te hibád volt. Inkább, inkább fogd rám az egészséget, csak ne... ne csináld ezt. Ha így folytatod, a büntudatod az örületbe kerget – Fenn eleinte nem szólt semmit, hanem makacsul rázta a fejét.

- Jól vagyok – nyögte ki végül, nehézkesen.

- Nem, te egyáltalán nem vagy „jól” – szögezte le Mira. – Egy halott emberrel beszélsz, egy olyan bolygón, amit a birodalmiak már három évvel ezelőtt szétlőttek. Hisz én te vagyok, a lelked egy darabja, hát hogyan tudnám, mi folyik odabent, a szívedben? Nagyon rossz úton jársz, s nem... nem bírom nézni, ami veled történik.

- Én csak... én csak vissza akarlak kapni – fordult felé Fenn üres tekintettel.

- De nem tudsz, már vége, meghaltam! – erősködött az ifjú Wess. – Ez, hogy mi most itt vagyunk, az, hogy már azt sem tudod, hányadik ez az alkalom, csak egy dolgot bizonyít: nem tudsz elengedni. De muszáj lesz!

- Nem... nem lehet – rázta a fejét Jaris.

- Akkor mi lesz? Életed végéig itt akarsz lenni velem, az álmaidban? Ez az, amit nem lehet – Fenn nem szólt semmit, csupán keseregve ingatta a fejét. – Gyerünk, ne csináld már! Egyszer már sikerült, egyszer meg tudtad tenni, egyszer elengedtél. Most... mi olyan nehéz ebben? – győzködte rendületlenül a lány.

- Ha te vagy a lelkem, akkor pontosan tudod, mi a gond – jelentette ki keserűen.

- Valóban, pedig... pedig csak segíteni akarok, hogy átvészeld. De igazad van, most már látom, hogy ez így nem fog menni. Ha mi együtt vagyunk, ha beszélgetünk, vagy akár csak egymásra nézünk, azzal szüntelenül felszakadnak a varratok – ekkor a lány megállt a beszédben, s fájdalmasan sóhajtott egyet. – Sajnálom, de muszáj lesz...

- Ne, ne menj el! – kiáltott fel Jaris fájdalmasan, miközben a lány felállt a füves talajról. – Kérlek, ne tedd ezt velem... – egyenesedett fel a férfi, egyre csak kérlelve a fiataalt, akinek a teste szép lassan halványodni kezdett. A feje maradt egyetlen, amit tisztán láthatott, s ez a tag hamarosan elfeketedett. Az arcának selymes bőre egészen kérgessé vált, mialatt a smaragdzöld szemek helyét vér és undorító férgek vették át. A lány haja is egészen kihullott már, amikor a feje egyre nagyobbá és nagyobbá vált.

- Engedj el! – kiáltotta a test nélkül maradó fej, s a kiáltásban szélesre tárta az egyre növekvő száját. Rothadó fogak, egy üszkösödő nyelv és mindenféle férgek tanyáztak már benne, s ekkor ez a kép is halványodni kezdett.

Ám mielőtt még végleg eltűnt volna, amikor még éppen csak látni lehetett, még szélesebbre tátotta a száját és egy szempillantás alatt átsuhant a férfin, mintha csak be akarná kebelezeni. Lehet, hogy ez lenne az álom mögött lakozó jelentés? Valóban Mira szelleme, ezek az idilli álmoképek lennének azok, melyek tönkreteszik Jaris Fenn elméjét? Igaz, vagy sem, a férfi nem tudhatta mindezt, csak azt akarta, hogy még egyszer újra láthassa a rettenetes sorsra jutó gyermekét...

Egyszer minden véget ér, legyen az egy álom, vagy akár egy egész élet. Fenn most is csak nehezen törődött bel a tudatba, hogy véget ért az álom, ami mindig, kivétel nélkül így végződik. Igaz, most egyedi eset volt azért, mert Mirának tényleg ma lenne a tizennyolcadik születésnapja, ha még élne... de Jaris jól tudja, hogy bármit s mondott Wess, ma este is látni fogja. Látni, s érezni, noha nem tudja, ez jót, vagy rosszat okoz az elméjének. Még szerencse, hogy van valami, egy személy, akiről biztosan tudja: megkönnyíti az élete legsötétebb időszakát.

- Jól vagy, édes? – emelkedett a férfi nyitott szemei fölé Selene. Elég nehezen tudnak elférni egy olyan ágyon, amit csak egy ember számára terveztek, de a nő mégis megoldotta valahogy. Inkább a szűkös helyet választja, mintsem rendesen aludjon egy külön ágyon, nem csak a szex miatt – na jó, egy kicsit amiatt is –, hanem Fenn elmeállapota miatt is. Az egykori Jedi mester szép lassan a szakadék szélre sodródik, túl közel áll hozzá, hogy ő ne lássa, ne láthassa meg.

Úgy érezte, ezzel talán javíthat egy kicsit a helyzeten.

- Semmi bajom – vágta rá Fenn mogorván, aztán felült az ágyon, s a Reaver fémes talajára eresztette a lábait. Így már a nőnek sem kellett papírlapot játszania, kapott egy kis teret arra, hogy felülhessen, s a fejét Jaris vállára támaszthassa.

- Már megint az az álom? – bizonytalanodott el a twi'lek hangja, ami már nem is lepte meg az egykori szövetségit. A kapcsolatuk kezdetén, két hónappal ezelőtt, a férfi úgy vágott bele, hogy eltölt vele néhány örömejszakát, aztán közli vele, mennyire nem érez iránta semmit. Azonban a dolgok kissé más irányt vettek...

- Azok – bólintott Fenn, aki nem véletlenül akarta eltitkolni az esetet. Az álmaiban hatalmas érzelmi hatást gyakoroltak rajta a történetek, de ott szilárd kőszikla ahhoz képest, ami itt történik vele. – Elment... Selene, meghalt... – keseregte a férfi, s bármily mértékben is szeretné letagadni a pillanatot, egy sós könnycsepp hagyta el a bal szemét, aztán a jobbat is. – Meg kell... meg kellett ölnöm a kislányom...

- Shhh, nyugi... shh... – próbálta nyugtatni a nő, de nem sokat ért el vele. Mira sosem volt Fenn vér szerinti gyermeke, de ő mégis úgy tekint rá. Ez már egyértelmű tény, akárcsak az, hogy Wess nem élhette túl a párbajukat követő éjszakát.

- Bárcsak fel sem ébredtem volna, ott... ott akarok lenni, vele – ekkorra már a férfi kesergése olyan zokogásba csapott át, amit csak nagyon kevesek érthetnek. Azt mondják, három dolog van, ami egy felnőtt férfit sírásra készíthet, ebből egy gyermek elvesztése az egyik. Selene sosem akart saját csemetét, sőt még állapotos sem volt az élete folyamán, de vesztett már rokont. Tudja, mit érezhet Fenn.

Selene kecsesen átkarolta a felső testét és hozzásimult, mintha egy kígyó lenne. Ismeri, mit érez a férfi, de azt is tudja, hogy ez ellen nem tehet sok mindent. Mégsem adja fel, sőt egyre tüzetesebben próbálja visszarántani őt a mélypontról, nehogy Fenn leforduljon a szakadék széléről és elveszen a mélységben. Különös, hogy így van, nincs ember, aki az első találkozásukkor megmondta volna, hogy eljön majd a perc, amikor a végtelenül önző fejedelmű egyes egyedül tornyosul majd Jaris Fenn és egy tébolyodott férfi holtteste közt, akit a fájdalom arra készítetett, hogy a szívébe mártsa a fénykardját. Pedig mégis így történt, igaz Selene már nem is az az önző, gátlástalan fejedelmű, akinek az első pár napban megismerhették.

Minél több időt töltött el vele Fenn, annál többet tudott meg róla. Nem csak azt, hogy milyen pozícióban szereti ezt és azt csinálni, de a lelke mélyére is beláthatott. Rájött, hogy a nőnek van egy együtt érző, segítőkész, s megbocsájtó oldala is, ami nem kaphatott túl sok teret a twi'lek látszólagos személyiségében – akkorra már túl sok minden ment keresztül ahhoz, hogy megengedje magának a belső énjét. Ám

hamar ráeszmélt, hogy ebben a kapcsolatban nem lesz sok helye, ha egyfolytában adja a szívtelen dögöt, aki egy kreditért is hajlandó lenne lemészárolni mindenkit.

Taktikát váltott: a lelke mélyére engedte a szerelmét.

S ahogy teltek a hetek, Jaris egyre biztosabb lett abban, hogy Selene nem is az a fajta nő, akit annyira el kellene kerülnie. Fizikai értelemben nem is található vonzóbb élettársat, lelkileg pedig annyi újdonság van a kecses vonalak mögött, hogy kár lenne csak úgy eldobni magától. Főleg most, a szakadék szélén. Ezért csak vár, s túlél, miközben tüzetesen vizsgálja ezt az együtt érző oldalt. A végső döntése előtt muszáj megtudnia Selene korlátait – mármint nem az ágyban, hanem lelkileg. Tudni akarja, meddig tart benne az empátia, mit hajlandó elnézni másoknak, egyszóval: valójában hol húzódik a határvonal egy kedves mosoly és egy halálos lövés között.

- Szeretlek... – sísteregte a nő halkán, miközben megcsókolta Fenn nyakát. – Nézd, tudom, hogy nagyon fáj, de kérlek... ne tedd ezt velem. Nem azért áldoztam fel az egész életemet, hogy végignézzem, ahogyan egy emberi roncs lesz belőled. Ez most már nemcsak rólad szól és róla, most már én is itt vagyok neked. Amikor meghalt az édesanyám, nekem se ment könnyen... minden segítséget megkaptam, de nem tudták, hogyan segíthetnek. Most én sem tudom, mi tévő legyek. Kérlek... csak mondd meg... beszélj hozzám! Tudod, hogy bármi is legyen az: én megteszem – suttogta a nő, miközben szorosán átkarolta őt. Fenn azonban csak rázta a fejét.

Most, amikor igazán megnyilvánulnak ezek az érzések, amikor egyértelműen megnyilvánul, mennyire szereti Selene, s valójában milyen jó lelke van szegénynek, Fenn túlságosan is lefoglalja a gyász, elvakítják az érzelmei. Ő csak Mira szép arcát látta maga előtt, csupán azt az álmod érzékelte, ami tovaszállt, amikor felébredt. Nem is érzékelte, milyen mélyre hatol a kettejük kapcsolata, csak akkor szokta észrevenni ezeket a dogokat, amikor már esteledik – akkor vannak tőle a legtávolabb az előző álmok képei, s mialatt Jaris reménytelenül várja a következőt, a józan esze is visszatér egy kis időre. Ez az egyetlen darabja, ami azt mondja: ne törje össze a nő szívét.

Fenn egy ideig még kesergett, Selene pedig mindent eszközt bevetett arra, hogy valahogyan gátat emeljen a könnyek véget nem érő patakzásának. Végül sikerrel járt ugyan, de korántsem az történt, amire számított.

- El kell mennem – jelentette ki Fenn két fájó lélegzetvétel alatt.

- Ugyan már, még nem is reggeliztél... nem is vacsoráztál, ha már itt tartunk – aggodalmaskodott a nő, aki nem csak ezt hiányolta a tegnapi estéből. Úgy volt egy meglehetősen intim, zajos dologgal töltik majd az estét, de Jaris azt mondta, hogy inkább lefekszik, és majd reggel bepótolják a kimaradást. Nos, ez már biztosan nem fog megtörténni, ami akaratlanul is ahhoz vezet, hogy a twi'leknek hiányérzete lett ott, lent. *Alj, ne legyél már ilyen önző... ez már nem arról szól, mit csinálunk esténként, hanem arról, ami a lelkedben dúl, Fenn* – visszhangzott a nő gondolatai közt. *Nem mondom, hogy ne csináljuk, de megértem, ha nem akarod, s várni fogom, amikor ismét készen állsz rá. Istenem, el sem tudnám mondani, mennyire aggódom érted... csak kárt ne tegyél magadban. Kérlek... azt, azt nem teheted meg velem...*

- Estére visszajövök, fel ne szálljatok nélkülem – egyenesedett fel a férfi.

Hamar felvette a cipőjét, megigazította a ruháját és kísért a kabinból. Selene tudta, hogy ez a bolygó, ahol most vannak, távol áll a Birodalomtól, s a Fekete Nap sem valami gyakori jelenség, de mégis... úgy érezte, már sosem láthatja többé.

Legszívesebben utána szaladt volna, hogy elkísérje, bármerre is megy, azonban nem ejtették a fejére gyermekkorában: ha Fenn olyannyira vele akarna lenni, akkor nem menne el. Megérti, ha egyedül akar lenni, ő sem akart volna mást, amikor az anyját elvitte az a gyalázatos betegség. Csak azt reméli, hogy viszontlátja még Fenn, s eközben egy rakás problémával találta szemben magát.

Ahogy nyújtózkodni kezdett, éles fájdalom formájában hasított bele, hogy nem valami jó ötlet hosszútávon ezt az alvásmódot választani. Azonban Fenn józan esze, az elméje, s végső soron az élete a tét, ezért úgy döntött, nem érdekli a háta, elviseli a nem is olyan vészes fájdalmat. Amint ezt összerendezte magában, magára kapta a barna, bőrből készült, a testéhez igen feszesen simuló mellényét. Szereti az ilyesfajta öltözeteket, a nadrágja is épp ebből az anyagból készült, s talán csak egy kicsivel simul hozzá lazábban. A ruházat másik előnye, hogy Fenn lába között azonnal keményedni kezd valami, amikor mellé ül, Carlosnak pedig már akkor is, ha csak egy kósza pillantást vethet rá – korábban már kiélhette a vágyait, de az ösztönök azok ösztönök. Egy időre csillapodtak, s most már olyan erősen élnek benne, mint azelőtt.

Szóval, az nem kifejezés, hogy Selene szereti, ha megfordulnak utána a férfiak, főleg a szerelme esetében nem bánja az ilyet – hátha ezzel is segíthet rajta, ráadásul ő sem járna valami rosszul, ha végre egyszer egymáséi lehetnének (a mai este csak egy volt az elmaradt alkalmak hosszas sora mögött, amelyek egészen két héttel ezelőttre nyúlnak vissza, de azelőtt sem mentek a dolgok valami nagy rendszerességgel).

Más személyek esetében, csak arra kell a vonzó megjelenés, hogy könnyebben rávehesse a férfiakat bizonyos dolgokra – Carlos hányszor hozott már neki kaját, hányszor takarított fel helyette, s hányszor, de hányszor mosta ki a ruháit, vagy kezdte el buzgón csiszolni a fegyvereit, azért, mert odavan a nőért. Pechjére, Selene csak kihasználja az észbontó szépség szerepét, de adni szinte semmit sem szokott. Az életében négy férfi volt összesen, akik előtt hajlandó volt ledobni a ruháit, s ezek közül egy kósza lélek sem volt, akit tíz perc élvezett miatt használt volna.

Carlosnak nincs esélye Selenevel. Bármennyire is próbálkozik, a sárkánykirálynőnek csupán egyetlen lovasa lehet, mégpedig az, akit szeret.

Selene arcán hamar mosoly ült ki, amikor elért ehhez a gondolathoz, de aztán jött a többi is. Az aggodalma és a kétségbeesése Fenn iránt, egy borzalmas ösvény, amit már végigjárt korábban, s egészen addig fog taposni rajta, mint egy mókuseréken, amíg meg nem oldódik a probléma. A gond csak az, hogy ez csak nagyon, de nagyon sokára fog megoldódni, ha Fenn valaha is túlteszi magát rajta egyáltalán.

Hamarosan könnybe lábadtak a Selene bájos, kék szemei, látszott rajta, hogy már ő sem bírja sokáig. *De muszáj!* – ezzel a gondolattal a szívében vett erőt magán, s törölte meg a nedves szemét. Azok után, amin keresztülment, hogy ideérjen, hogy Fenn karjai közé omolhasson, azt hitte, pihenhet. Azonban tévedett. Ahelyett, hogy Jaris lett volna az erős, aki oltalmazza, neki kell a sarkára állnia, neki kell erősnek

lennie ebben a kapcsolatban, s nem az ex-jedinek. Ez nagyon sokat kivesz belőle, túl sokat is, hogy jó véget érhesen a történet, de sosem tudna együtt élni a kudarccal, ha nem is próbálkozott igazán. Nagyjából ekkor eszmélt rá, hogy nem sokkal ezelőtt is ezen gondolkozott, felismerte a mókuserék egy szembetűnő fordulatát.

Úgy döntött, megpróbálja magát túltenni rajta, s eszik valamit, amihez ki kellene mennie a konyhába. Reggel van, valószínűleg a többiek is ott lesznek, s ez egy újabb problémát szült Selene bájos arcvonásaira: mit mondhatna nekik?

- Tyúha... azért bent voltak egy laza tizenkét és fél órát – törte meg a csendet Venris, amint Fenn felmarkolt egy marék kekszet és elindult... valahova.

A lány már teljesen felépült a sérüléséből, igaz, maradt egy szép kis folt a hasán, de egye fene. Az a fő, hogy életben van, s állandó fájdalom nélkül élheti az életét, ami néhány váratlan dologgal is együtt járt. Leana rájött, hogy bármikor meghalhat, akár ebben a szent percben is. A felismerése arra sarkallta, hogy ne csak tespedjen, hanem olyan dolgokat is tegyen az életben, amiért emlékezni fognak rá.

Most már nem olyan zárkózott, nem rejti magát vastag köpenyek és mindenféle egyhangú ruhák mögé, igaz, még így sem mutat valami sokat a bájos vonalaiból. Ha nem is valami nagy lépés, de már legalább kétszer takarított, egyszer elmosogatott, sőt jelenleg azt a levest eszi, amit ő maga készített. Carlos is kért belőle, no meg a természetes ösztöneiből fakadóan, másból is kért volna, amit egyértelmű célzás kísért. Ekkor Ventris fogta magát és az asztal legtávolabbi szegletére ült, jelezvén: inkább egy gungant választana, mint őt, amennyiben nincs Jar-Jar a nevében.

- Szerinted mit csinálhattak olyan sokáig? – érdeklődött Dahn. Leana nem tudta, hogy lehet ennyire hülye az az ember, aki szinte már olvas a lelkében (lásd: Ed), de azután, hogy rácsapott a homlokára, máris illusztrálni kezdte a dolgot. Az asztalra tette a kanalat, s a jobb kezével egy kört formált. Szép lassan belecsúsztatta a jobb mutatóujját, aztán egyre gyorsabban és gyorsabban cselekedte ezt.

Carlos egy ideig bambán figyelte a dolgot, aztán felnevetett.

- Oké, benne vagyok – eközben úgy rázta a röhögés, hogy elejtette a kanalat.

- Mi van?! – ráncolta a szemöldökét Ventris.

- Amit mutattál... azt szívesen megcsinálom veled... a kabinomban – nagyjából eddig jutott, mivel már annyira röhögött, hogy a szavait is alig lehetett kivenni. Leana hirtelen rájött, hogy Carlos jól értette, mire célzott az előbb, s tulajdonképpen törbe csalta. Kiforgatta azt, amit mutatott neki, s most ellene használja.

Hátha szerencséje lesz...

- Ember, te mindenáron meg akarod öletni magadat?

- Nyugi, csak vicc volt – nevetett tovább a férfi, miközben megpróbálta ugyan abbahagyni, de a magafajtának túlságosan is tetszenek ezek a poénok. Egyetlen dolog volt, ami félbetörhette a kisebb röhögő görcsét, ami be is következett. Selene kecsesen lépett be a konyhába, s örömteli tekintettel mérte fel a társait.

- Ez volt az életem legjobb estéje! – mosolygott a twi'lek.

- Hidd el, nem akarjuk hallani – fordult felé Ventriss sietve, nehogy Dahn részletes beszámolót kérjen. – Csináltam levest, valamiből, nem kérsz?

- Nem mondom, ha valamitől, akkor ettől alaposan megéhezik az ember – játszott a szerepét Selene, a maga mesteri módján. Inkább világgá kürtöli, hogy Fenn egész este őt döngette, mintsem bevallja: valójában vigasztalnia kellett. Megérti, amiért a fájdalmát nem akarja kiönteni a teljes legénység előtt, s bármit is tesz, maradéktalanul mellette áll. Mint mindig, ezúttal is bevették a trükköt, túlságosan is.

- Na, akkor szedjél magadnak, kardnyelő – kacagott fel Ventriss gúnyosan. Bár elég sokan nem akarnák tudni, mi áll az utóbbi kifejezés mögött, de Carlos is elmondaná: amikor a legutóbb nyitott be hozzájuk Ventriss (muszáj volt), akkor Selene pont Fenn sütijét kóstolgatta, s elég sok cukor volt a szája szélén.

- He, he... – sóhajtott egyet a nő, s olyannyira elment a kedve a mai naptól, hogy még Dahnt is elfelejtette ugráltatni. Kecsesen odasétált a fazékhoz, mert belőle két kanállal ebből a furcsa, de egész jó illatot árasztó levesből aztán leült, s csöndesen enni kezdett. Úgy helyezkedett az asztalnál, hogy a páros egyikéhez se legyen közel.

- Azért ne szívd mellre – fordult felé Ventriss valamivel kedvesebben, mire Selene megbocsájtóan, ám enyhe daccal a szemében nézett vissza rá. – Bocsi, de ezt nem lehetett kihagyni, tudod, hogy örökké hálás leszek, amiért segítettél – engesztelte a lány, bár nem ért volna el túl sok sikert, ha Selene még a régi lenne.

A kemény, álnok nő, akinek a twi'lek mutatja magát, minimum betörte volna az orrát, már csak formaságból is, de Ventriss szerencséjére, a nő igazi oldala most épp kibontakozóban van az álarc mögül. Ha Fenn mögött áll, akkor a legénységgel sem lehet rosszindulatú, ők mostantól egy nagy család részesei. Ez azt jelenti, hogy nincs több hazugság, nincs több kétszínűsködés, s véget értek a fejedelmének évei, kivéve, ha ez nem sérti Fenn érdekeit – mint például a titka.

Számára az ex-jedi van legfelül, ő a szerelme, miatta választotta ezt az életet, a többiekkel szemben csak azért rendes, mert ők Fenn a barátai, fontosak neki, tehát neki is ugyanolyan jelentősek. Végső soron, ez Ventriss és összességében a teljes legénység szerencséje, mivel alapból tényleg nem lehet megbízni Seleneben, ahhoz túlságosan eluralkodott rajta az álarca. De így, hogy Fenn a kezében tartja a szívét, megkérdőjelezhetetlenné vált a hűsége, hiszen ha elárulja őket, akkor Fenn is cserbenhagyja, ami a kapcsolat végét jelentheti – ami meg az övét, ugyanis már ő sem hiszi, hogy meg tudna maradni nélküle.

- Nézd, nekem semmi bajom nincs a kapcsolatoddal, megértem, ha Fenn lába között van a legfőbb életcélok – magyarázta neki Ventriss. – Korábban nekem is volt már egy szerelmem, akiért mindent megtettem volna, de... hát annak sem lett jó vége. Szóval, értsd meg, csak gúnyolódtunk egy kicsit, ilyenek vagyunk, de a világot sem akartunk megsérteni – eközben Carlos is bólogatni kezdett.

- Óh, oké, csak most elbambultam egy kicsit – felelte a nő, s tényleg elkalandozott egy kicsit, ha azt nézzük, hogy Carlos tányérja még tele volt, amikor megérkezett, most meg már teljesen üres. – Nincs harag.

- Ti ezt még hányszor akarjátok eljátszani? Mindig azt hiszem, hogy már mindjárt összevesztek, erre gyorsan kibékültök – csattant fel Carlos, mire senki sem válaszolt.

Talán mindkét fél úgy gondolta, csak tovább szítanak a tüzet egymás közt, de az is lehet: ezzel a zseniális felszólalásával Dahn került a célkeresztbe, s a lányok csak azért nem szóltak vissza, nehogy végtagok nélkül végezze a perverz kis társuk.

Ami a Carlos álláspontját illeti, neki sincs túl sok ellenvetése Fenn és Selene elég mozgalmas kapcsolatát illetően – valójában nem az, de mint mondtam, a twi'lek mesterien játssza a szerepét. A férfi véleménye már a második napon világot látott, amikor odasétált a pilótaszékben ücsörgő Fennhez és kiselőadást tartott arról, hogy milyen ádáz, kiélezett küzdelembe győzte le őt az ex-jedi. Mialatt Jaris csak lesett, Dahn gratulált neki, amiért sikerült az ágyába édesgetnie a szépséget, akit sok esetben csak sárkánykirálynőként emleget a fantáziáiban. Fenn a mai napig nem tudta feldolgozni, honnan jöhetett elő ez a zagyvaság, de jó tudni, hogy senkit sem zavarnak. S ezért minden szép és jó lenne, ha az lehetne...

A kocsmánál nincs is szebb hely egy megkeseredett ember számára, aki mást sem szeretne, csak elfutni a gyász elől, hogy levethesse magáról ezt a hatalmas terhet. Elég sokat gyalogolt, mire elég lepukkant helyet talált a lerészegedéshez, s egy kis bunyóhoz, ha ahhoz támadna kedve. Már elég közel járt az számára felismerhetetlen feliratokkal ellátott helyhez, amikor megakadt valamin a szeme.

Egy lány volt az, barna köpenyt viselt, s a fejtetőjét hosszú, barna haj tarkította. Azon nyomban megdobbant Fenn megtört szíve, amint megpillantotta a tizenhét, esetleg tizennyolc évesnek látszó teremtet, aki hirtelen figyelni kezdte őt a szeme sarkából. Az egykori Jedi mester meghökkenve állt a smaragdzöld szem és a pisze orr előtt, ami pont ott hajlott be, ahol az egykori növendékéjé. *Egyszer úgy döntött, át tud ugrándozni egy sziklasoron, aztán leesett és betörte az orrát...* – visszhangzott a férfi gondolatai közt, s eközben észre sem vette, de máris cselekedni kezdett.

- Mira! – szólította meg a lányt, aki elsőre rá sem hederített. – Mira, én vagyok az! – harsogta Fenn hatalmas izgalommal a szívében, miközben közelebb sietett a lányhoz és megragadta a vállát. – Mira, hát nem ismeresz fel, gyermekem?

- Hagyjon békén! – vágta vissza a lány dacosan, s hamar kitepte magát Jaris erős kezéből, ami nem is szorította igazán. Azonnal elernyedtek az acélos izmok, amint Fenn észrevette, hogy ez a lány szőke hajú, kék szeme van, s az orra sem olyan, mint elsőre látta. Tulajdonképpen semmi közös sem volt benne és Mirában, most már nem is értette, hogy téveszthette össze vele. Talán még bocsánatot is kért volna, ha a lány nem viharzik el olyan sietősen, de már sosem tudja meg, mit tett volna valójában.

Mit tehetett... folytatta az útját a kocsmá felé, hátha a folyékony arany rendbe hozza a dolgokat, vagy legalábbis elfeledteti vele azokat. Útközben még egy Mirát vélt felfedezni, ez a hölgy világosbarna köpenyben járt, s olyan szorosan húzta magára a csuklyáját, amennyire csak tudta. A zöld szemek, a kedves arc és a pajkos mosoly mellett egy fura pecsétet is fel vélt fedezni a sok helyen megkopott, szakadtas köpenyén, nem sokkal a szíve felett.

Szívesen odarohant volna hozzá, mint az előzőhöz, de hamar felismerte, mi van vele: ismét kínozza a lelkiismerete. Mindez nem lenne akkora probléma, ha nem látott volna egy újabb Wesst, amikor belépett a kocsmába, s ha ez a jelenség nem lenne általános az életében. Azonban így van, akárhová megy, bárhol is van, ahol emberek vannak, a kis Mirák azonnal ellepik a környéket. *Kezdek megőrülni...*

- Na, mi köll má', öcsém? – förmedt rá a csapos, s Jaris észre sem vette, hogy már ideért. Egyszer az utcán sétált, aztán be akart lépni, végül meg is tette, de arra már nem emlékezett, mikor ült a bárpult elé és kezdte már kínosan nagy gonddal bámulni a csapost, aki nyilván nem szívleli az ilyet. Akárhogy is, már itt van, ideje innia is.

- Egy olyan lila izét kérnék, azzal a kéekkel – mutatott Fenn a kérdéses italokra.

- Turisták... há' a neveket nem kéne megtanú'ni? – dűnnyögte a férfi, miközben töltött és átadta a szeszben igen gazdag italt. Jaris nem váratott magára túl sokat, megfogta a poharat, gyorsan körülnézett, s már fel is hajtotta volna a vékony falú pohár tartalmát, amikor már megint megakadt a szeme Mirán.

A lány nem sokra ült tőle, valami sárga lötytöt iszogatva. Fenn már tapasztaltból tudta a tény, miszerint egy újabb hasonmással áll szemben. Ha közelebb menne hozzá, s megszólítaná, ismét kiderülne, hogy még csak nem is hasonlít a lányoként szeretett gyermekre. Ezért csak alaposan megbámulta őt, s az utolsó cseppig is kiitta a pohár tartalmát. Tényleg erős piát talált magának, ezt már érezte a szájában, a torkában és még a légutakon is. Úgy saccolta, ebből még néhány pohár, s alig tud majd hazakecmeregni. Aztán kezdődne is a műsor.

A kapitány hazatántorog részegen, dúl, fül haragjában, ami biztosan nem nyerné el a legénység tetszését. Az esetleges történésekről nem is beszélve, mint például egy kiadós lecke a hősszerelmes twi'leknek, vagy netalántán egy felesleges tag kirakása, stb. Különös, de akkor is pont részeg volt, amikor Selene visszaszökött az életébe.

Na látod, ez sem volt valami rossz döntés! – gondolta magában a férfi, aztán még egy ideig figyelte a pohár alját. Egy csepp pia nem volt benne, annyi sem, márpedig neki szüksége lenne egy újabb löketre. Aztán visszamegy a hajóra, s történjen, aminek történnie kell. *Ki tudja, hátha megint szerencsém lesz...*

- Köll még, te? – mordult rá a csapos egy kis haszon reményében.

- Nem mondom, jól jönne egy kis utánpótlás – vágta rá kis gondolkodás után.

A hat szemmel, négy karral és csodával határos módon, csak egy fejjel rendelkező csapos töltött neki még egyet, aztán sietve elé tolt (bőven akadt más vendége is). Jaris még egy pillantást vetett az éppenséggel felé forduló Mira szép arcára, aztán lehajtotta a lelki sebek átmeneti csodaszerét, s reménykedett, hogy eltűnik az árny...

Egy sikátorban tért magához, ahol rohadt hideg volt a talaj, s az a kis pokróc sem használt valami sokat, amelynek a reggeli fagytól kellett volna megvédenie... elméletileg. Fenn nem tudott semmi mást elképzelni arra, miért terítette volna magára, s ami azt illeti, azt sem tudta elképzelni, mit kereshet itt egyáltalán.

Az utolsó emléke a második pohár felhajtása volt, most meg itt volt, egy olyan alapos fejfájással és émelygéssel, amelyet még csak kevés alkalommal tapasztalhatott meg az élete folyamán. Nem tudhatja, végül sikerrel járt-e a próbálkozása, s Mira szép arca tovaszállt előle, habár, ha úgy vesszük: minden további eltűnt, tehát az is. A gond csak az, hogy mivel nem emlékszik rá, nem látja valami sok hasznát az átmeneti nyugalmának, ráadásul most itt van... valahol.

Hamar feltápáskodott a talajról, s az Erő segítségével szép lassan elnyomta a fejfájását, no meg a hideg nem túl jótékony hatásait is megfékezte vele. Ha ilyen egyszerű dolgokról van szó, mint például egy kis hideg, néhány morcos vuki, vagy akár egy fejdadás, azt még simán el tudja intézni eme mindent körülölelő, mitikus hatalom segítségével. De van, amire még ez sem jelenthet gyógyírt, s ahogy ez végigzakatolt az elméjén, a gyász máris hasogatni kezdte a szívét.

Egyes érzelmeket lehetetlen elnyomni.

Nem volt álom – jegyezte meg a tudatában, miközben gyorsan összeszámolta, mennyi pénze maradt. A kérdéses összeget kikotorta a zsebéből, majd tüzetesen számolni kezdett, végül a tizennégyes szám nyert, ami elég kiábrándító, ha azt vesszük, hogy hatvan kredittel indult útnak tegnap reggel. Valami miatt ez mégsem foglalkoztatta túlzottan, ahogy az a tény sem, melynek értelmében a hajón hagyta a fénykardját, így azt biztosan nem veszíthette el. Őt csak az álom hiánya érdekelte.

Túlélte még egy napot ebben a kegyetlen világban, erre elmaradt a jutalma, nem kapta meg azt a tíz percet a szívéhez legközelebb álló személlyel. Maradt Selene és a legénység, akik mellette állnak, mint mindig. *De mégsem ugyanaz...*

Időközben útnak indult, bár nem tudta, merre is kéne mennie. Egyszerűen csak az egyik lépést tette a másik után, hátha eljut valahova. S ha már sétált, gondolkodott is egy kicsit, most éppen az ötlött fel neki, milyen igazságtalanul bánik a nővel, akit először Jasmine néven ismert meg. A másnaposság ellenére ott van a racionális elméje, amely tisztán mutatja neki, hogy bizony, az a twi'lek a szívét és lelkét is kitette érte, erre ő fogta magát elsétált. Elment, s aznap vissza sem jött hozzá.

Ekkor kiért a sikátorból, s egy forgalmasabb járdára érkezett. Hamar körbenézett, hátha talál valakit, aki útbaigazíthatja, pedig már számíthatott volna a kérdéses személy elérésére. Ahol emberek vannak, ott a lelkiismerete sem spórol a Mirákkal, csak találnia kell egyet – vele sokkal szívesebben és közvetlenebbül áll szóba.

Kis szemlélés után rálelt az egyik lehetséges jelöltre. Barna köpeny, hosszú haj, zöld szemek, szép, letisztult arc, enyhén megtört orr, pontosan a lányaként szeretett egyén mása. Fenn odaszaladt hozzá, majd habozás nélkül megszólította.

- Hé, te lány, segítenél egy kicsit? – kérdezte finoman, kedvesen. Tudta, hogy nem Mira az, ezért nem háborgatta ezzel a szent névvel, s valóban nem őt szólította meg. Nem tudta, hogy lehetséges, de amint a lány megszólalt, azon nyomban egy szeplős, vörös hajú, pápaszemes lányt vélt felfedezni, akin még csak nem is volt köpeny.

- Öhm... az attól függ. Mit szeretne tudni? – illetődött meg a fiatal.

- A 3-as úrkikötőt keresem, nem tudod, hol találom?

- Arra – mutatott hátra a lány, aztán gyorsan elsietett. Nem tetszett neki az egész.

És tényleg, végig itt volt az orrom előtt – nevetett fel Jaris, s hamar megindult a Reaver biztos tartózkodási hely felé (olyan nincs, hogy otthagyják a kapitányt).

Két lépést sem tett meg, de máris egy új gondolat fogant meg a szétesőben lévő elméjében. Feltűnt neki, hogy azt sem tudja már, hányadszor tévesztett össze egy vadidegent Mirával, aki még csak nem is hasonlít rá. Szinte minden nap ez van, s nem is ez volt a legmeredekebb eset – az egyikről kiderült, hogy egy felnőtt gemorrei férfi, egy másiktól pedig, hogy egy polip. Ha csak lassan, óvatos léptekkel is, de Jaris szép lassan rájön: tényleg kezdi elveszíteni a józanességét.

Mi más magyarázat lenne az egészre? Minden álmában vele van, egy olyan helyen, ami már évek óta csak egy nagy rakás kő formájában létezik. Wess szelleme szó szerint kísérti. Ott van vele az utcán, ott van vele a kocsmában, s még a hajóra is elkísérné, ha egy kicsit népesebb lenne a legénység. Erre jönnek a dolgok, amiket mond, a dolgok, amiket tesz, s a dolgok, amelyeket még csak észre sem vesz.

Mindez komoly gondolkodásra készítette az ex-jedit. Kezdte belátni, hogy előbb, vagy utóbb, de el fog jönni a pillanat, amikor már nem tudja betölteni a kapitányi szerepet. S ezzel máris elérkezett a kérdés: ki lesz a Reaver új parancsnoka?

Nem kell sokat tündönni azon, ki az első, aki Fenn eszébe ötlik, azonban Mira már meghalt, ezért nem játszik a versenyben. Az élők közül Selene az egyetlen, aki tudja, min megy keresztül, az egyetlen, akinek el meri mondani, miét érez legbelül, ám őt sem javasolná erre a posztra. A twi'lek valóban megbízható, ügyes és megvan a magához való esze is, de a „megbízható” rész csak addig igaz, amíg ők ketten együtt vannak. A józanabb énjével gondolkodva, Fenn el sem tudna képzelni egy ideálisabb nőt, Selene-nek valóban megvoltak a maga hibái, de azok már mind a múlté.

Azonban ez nem ilyen egyszerű. A twi'lek is dobhatja, ha úgy adódnak a dolgok. Szereti vagy sem, ha Fenn megőrül, és mindenkit vagdosni kezd a fénykardjával, akkor sanszos, hogy elpártol mellőle. Sőt ez esetben még arra is gondolnia kell, hogy mi lesz akkor, ha ő már nincs. Mi van, ha a saját kardjába unszolja a kínja?

Selene őt szereti, s senki mást, a többiekkel csak miatta rendes, mert tudja, hogy Ventrisek fontosak neki. Akkor mi történne, ha ő már nincs az élők közt?

Nem, az nem megoldás – süvített át a férfi korábban még csavaros elméjén.

A következő delikvens Carlos, a hú társa, akivel már régóta együtt szelik az úrt, de ő még egy gungannek is buta, nemhogy kapitánynak. Maradt Leana. A sérülése után egyre közvetlenebb és cselekvőkészebb, még ő is észrevetette rajta, hogyha a maga csigalassú ütemében is, de igyekszik megváltozni – méghozzá a pozitív irányba. Ám ez még nem jelenti azt, hogy felelősségteljes kapitány lenne. Nem ismerheti az új Ventrist, így a régiből kell kiindulnia. A régi Leana pedig egy haszonleső parazita, aki bármire képes lenne egy kis költőpénzért, amennyiben a gonosz tettek nem érintik a számára fontosnak tartott személyeket.

Kizárt, hogy ez legyen belőlünk... a becsület marad – sziszegte a tudatában Fenn, s ismét rájött, hogy gondban van. Rájött, hogy ő a kapitány, ő az egyetlen, aki el tudná vezetni a Reavert, miközben megfelelő módon gondoskodik a morálról és a pénzről

is, sőt még azt a luxust is megengedheti magának, hogy a rosszfiú kategória közelébe se férhessenek. *Erre a megmaradt tagok közül senki sem lenne képes.*

De... de akkor meg mi lesz?

Az egész úton ezen gondolkodott, sőt még akkor is, amikor elérte a Reaver fekete, narancssárga csíkokkal „díszített” hajótestét. A rámpa tárva-nyitva állt, azonban mégsem fogadta őt senki, legalábbis nem úgy, ahogy gondolta.

Nem állt ő a rámpa előtt, tehát bárki más is bejöhett volna rajta kívül. Ami azt illeti, már megint ellophatták volna a hajót, ha még ennél is később érkezik. Eleinte azt hitte, azért csinálják ezt, mert neheztelnek rá az éjszakai kalandja miatt. Aztán tovább haladt a hajótestben, s kezdtek nagyon nem stimmelni a dolgok.

Sehol sem talált senkit, de mégis erős életjeleket érzett.

Pár lépés, egy forduló, s máris az étkezdében találta magát, itt volt a legénység. Fenn meg sem szólalt, csak nézett, hogy mi van itt, de a többiek sem törték meg a szép lassan kínossá váló, alapjában véve is feszült csendet. Ennek a fátylai alatt minden olyan normálisnak tűnt, de mégis teljesen lehetetlennek. Már az is elég különös volt, hogy csak úgy besétálhatott ide, erre a hős bajtársai meg sem szólalnak, csak némán végzik a dolgukat, miközben a szemük sarkából figyelik őt.

Mi van? – visszhangzott a gondolatai közt. Még mindig nem jött rá, miért olyan csendes mindenki, de úgy gondolta, nem lenne jó ötlet, ha valami fontosat törne félbe vele. Bár jobban meggondolva, mégis mi fontos történhet?

Selene főz, a szellemének minden apró morzsáját beleadva a finom szagokat árasztó valamibe, miközben némán dúdolgat magában egy gyermekkori dalt. Fenn tudta, hogy a nő utál főzni, s csak akkor énekel valamit, ha nagyon ideges, vagy fél valamitől, de akkor is hangosan, mintsem dúdolgatva. Ha ez nem lett volna elég fura, akkor ott van Carlos, aki rá sem hederít az ex-jedi barátnőjére, hanem egy tál zöldes valamit eszik – itt már kezdi szégyelleni Fenn, hogy az ételek közül semminek sem tudja a nevét, pedig igazán ráragadhatott volna valami az évek alatt. Na már most, Dahn megveszik a nőkért és utálja azt, amit épp jóízűen falatozik.

Ventris egy, még ennél is különösebb eset. Carlos mellett ül, összekuporodva, s Fenn esküdni merne rá, hogy félelem tükröződik a szemében. Rádásul még a férfi vállára is hajtotta a fejét, szinte már odabújik ahhoz a személyhez, aki helyett inkább egy gungant választana. Ha ez nem furcsa, akkor semmi sem.

Fenn hirtelen egy apró neszt halott Selene kecses ajkaiból, s azonnal felé fordította a meghökkent, s aggodalommal teli tekintetét. A *twi'lek* meg sem mukkant, hanem egyre csak rá, s a mellettük lévő kabin bejárati ajtajára pillantott. A mozdulatokat még az arca és a lekkui is el-elkísérték egy darabon, mintha a nő egyre csak azt akarta volna mondani: *„Menjél már oda, te ütődött, hát net nem látsz a szemedtől?!“* Fenn egy finom bólintással jelezte, hogy vette az adást, aztán megindult a kabin felé.

Nem igazán, sőt sehogy sem tudta eldönteni, mi lehet olyan borzalmas, hogy ezt váltsa ki a legénységből, de hamarosan rá kellett ébrednie a szörnyű(?) igazságra. Amint belépett az ajtón, egy fiatal lányt pillantott meg, aki barna köpenyt viselt. Nem

volt valami fényes ruhadarab, több helyen belemart már az idő, s egy jól szembetűnő pecsét volt a mellkasánál, nem sokkal a barna hajú leányzó szíve felett. Ő ezúttal lehajtotta a csuklyát, hogy Jaris jól láthassa a zöld szemeit, s a szép arcát.

Fenn azonnal tudta, hogy kit lát, éppen csak abban kételkedett, őt látja-e valójában. Eddig is ezernyi látott Mirából, ez is könnyen egy másik lány lehet, bár az több kérdést vetne fel, mint megmagyarázna. Végül, egyetlen tény döntött Wess létezése felől: az összes hallucinált lány tovaszállt, amikor megszólalt, s kivétel nélkül az igazi, a normális emberek által látott képük vette át a képzelgés helyét.

Azonban semmi sem történt, amikor ő megszólalt, Mira volt, s Mira is maradt, tehát valósnak kell lennie...

- Szia...